

# РЕШЕНИЕ

№ 1444

гр. Плевен, 07.10.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в  
публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора  
година в следния състав:

Председател: Зорница Д. Димитрова Банкова

при участието на секретаря ПОЛЯ Б. ЦАНЕВА  
като разгледа докладваното от Зорница Д. Димитрова Банкова Гражданско  
дело № 20214430107032 по описа за 2021 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид  
следното:

Пред ПлРС е депозирана искова молба от “ОТП Факторинг България” ЕАД против М.  
В. М., за установяване на вземането на ищеца по заповед по ч.гр.д.№5911/2018г. на РС-  
Плевен, издадена в полза на дружеството по чл.417 от ГПК. Твърди се, че със Заповед за  
изпълнение на парично задължение № 3684 от 13.08.2018 г. и Изпълнителен лист № 4479 от  
13.08.2018 г., издадени по ч. гр. д. № 5911/2018 г. по описа на Районен съд Плевен, въз  
основа на представено Извлечение от счетоводните книги на „Банка ДСК” АД,  
кредитополучателят М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\* е осъдена да заплати на „Банка ДСК” ЕАД  
следните суми по Договор за стоков кредит № 163121 от 06.02.2016 г.:

- 654,52 лева- главница, ведно със законната лихва върху нея от 10.08.2018 г. до  
изплащане на вземането;
- 120 лева- заемни такси;
- 638,81 лева - договорна лихва за периода от 06.02.2016 г. до 08.08.2018 г.;
- 52,02 лева- лихва за забава за периода от 25.02.2016 г. до 08.08.2018 г.;
- 29,31 лева- държавна такса;
- 50,00 лева- юрисконсултско възнаграждение;

Посочва се, че на 13.5.2019г. (т.е. след снабдяване с цитираните Заповед за изпълнение

на парично задължение и Изпълнителен лист, заявителят по ч. гр. д. № 5911/2018 г. по описа на Районен съд Плевен „Банка ДСК“ ЕАД, по силата на Договор за покупко-продажба на вземания („Договор за цесия“), е прехвърлила пакет от вземания, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и изтекли лихви. В това число е прехвърлено и вземането, възникнало от сключен между „Банка ДСК“ ЕАД като кредитор и М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*, като кредитополучател по Договор за стоков кредит № 163121 от 06.02.2016 г. По силата на Договора за цесия и във вр. с чл. 429 ГПК, цесионерът „ОТП Факторинг България“ ЕАД е частен правоприменник на заявителя „Банка ДСК“ ЕАД и като такъв се ползва от издадените Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист. Качеството ни на кредитор (като цесионер и частен правоприменник на заявителя „Банка ДСК“ ЕАД) обуславя правния интерес, в законоустановения едномесечен срок и на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК да предявим иск за установяване на вземането по Договор за стоков кредит № 163121 от 06.02.2016 г. срещу длъжника М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*.

Излагат се следните съображения: Процесуалните предпоставки за съществуването и надлежното упражняване на правото на иск са налице и предвид разрешението, дадено в т. 106 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС. При прехвърляне на вземането чрез договор за цесия, настъпило в периода след издаване на заповедта за изпълнение до предявяване на иска по реда на чл. 422 от ГПК, легитимиран да предяви иска е и цесионерът, ако е спазил срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Основанията, обстоятелствата и Фактите, които обуславят съществуването на вземането на „ОТП Факторинг България“ ЕАД са следните:

На 06.02.2016 г. между „Банка ДСК“ ЕАД като кредитор и М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*, като кредитополучателя е сключен Договор за стоков кредит № 163121. Съгласно Договор за стоков кредит № 163121 от 06.02.2016 г., наричан по-долу за краткост „Договора“, „Банка ДСК“ ЕАД е отпуснала на М. В. М. кредит в размер на 674.52 лева /шестстотин седемдесет и четири лева и петдесет и две стотинки със срок на издължаване - 30 месеца от датата на неговото усвояване /, от които 579.00 лева /петстотин седемдесет и девет лева/, за закупуване/заплащане на стоки и/или услуги (преносим компютър LENOVO 80MJ00LSBM- 1 брой, продаван от ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ ЕАД, наричан „Търговец“, както и за сключва чрез „Банка ДСК“ ЕАД на застраховка с „Групама Животозастраховане“ ЕАД и „Групама Застраховане“ ЕАД по пакет ”Стандарт“ + като кредитът се усвоява еднократно, безкасово по сметка на Търговеца, а сумата на кредита, предоставена за финансирането на застраховка по т. 1 се усвоява еднократно, безкасово по сметка, посочена от Застрахователите. Кредитът се погасява чрез разплащателна сметка №\*\*\*2, с месечни вноски за главница и лихва, дължими на всяко 25-то число от месеца, съгласно погасителен план „Приложение № 1“ към Договора. Предоставеният кредит се олихвява с фиксиран лихвен процент, който към датата на сключване на Договора за кредит е 38,91 % годишно или 0,1081% на ден. Кредитополучателят заплаща такси, съгласно Тарифата за лихвите, таксите и комисионите, които „Банка ДСК“ ЕАД прилага по извършвани услуги на клиенти (Тарифата), съгласно т. 11 от Договора. С оглед на

гореизложеното, моли да се установи, че ответникът дължи заемна такса по чл.11 от Договора и т. 5 от Общите условия в размер на 120 лева, съгласно Тарифата за лихвите, таксите и комисионните, които Банка ДСК прилага при извършвани услуги на клиента. Неразделна част от Договора са Общите условия по договори за стокови кредити на физически лица, които кредитополучателят е получил и приел с подписването на Договора. Непогасеният остатък от кредита е осчетоводен като необслужван и на 06.08.2018 г., поради настъпил краен падеж на задължението, като непогасените месечни вноски по лихва и/или главница до датата на предсрочната изискуемост са: 30 бр. вноски с падежи съответно на 25.02.2016г., 25.03.2016г., 25.04.2016г., 25.06.2016г., 25.07.2016г., 25.08.2016г., 25.09.2016г., 25.10.2016г., 25.11.2016г., 25.12.2016г., 25.01.2017г., 25.02.2017г., 25.03.2017г., 25.04.2017г., 25.05.2017г., 25.06.2017г., 25.07.2017г., 25.08.2017г., 25.09.2017г., 25.10.2017г., 25.11.2017г., 25.12.2017г., 25.01.2018г., 25.02.2018г., 25.03.2018г., 25.04.2018г., 25.05.2018г., 25.06.2018г., (с размер 34.45 лв. всяка) и на 06.08.2018г. с размер 292.15 лв.

В т.12 от Общите условия е уговорено, че при забава на плащането на месечната вноска, от деня, следващ падежната дата, частта от вноската, представляваща главница, се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 (десет) процентни пункта. Съгласно чл.84, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. В настоящия случай, кредитополучателят на М. В. М. е била запозната с падежните дати на вноските, което твърдение се подкрепя от обстоятелството, че погасителния план към Договора за кредит е подписан от нея, но въпреки това същият не е изпълняван. С подписването на Договора за стоков кредит на всяка страница, М. В. М. е декларирала, че е взела информирано решение за неговото сключване, след предоставяне на необходимата преддоговорна информация, както и че е запознат с действащата Тарифа за лихвите, таксите и комисионните, които Банка ДСК прилага при извършвани услуги на клиента. Съгласно т. 5 от Общите условия - кредитополучателят заплаща на Кредитора такси и комисиони, съгласно действащата към датата на събиране на съответното плащане Тарифа на Банка ДСК ЕАД за такси и комисионите, както и всички други разходи по обслужването на задължението и принудителното събиране на вземането. Вследствие неизпълнение на задълженията от страна на кредитополучателя по Договора и настъпил краен падеж на дата 06.08.2018г. кредиторът „Банка ДСК” ЕАД е пристъпил към принудително събиране на вземането си по съдебен ред, като е подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК срещу кредитополучателя. Образовано е ч.гр.д.№5911/2018г. по описа на Районен съд Плевен, по което съдът се е разпоредил да се издаде в полза на „Банка ДСК” ЕАД Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист за сумите, описани по-горе. На 24.10.2018г. на основание издадените Заповед № 3684 от 13.08.2018г. и Изпълнителен лист № 4479 от 13.08.2018г., издадени по ч. гр. д. № 5911/2018г. по описа на Районен съд Плевен, по молба на „Банка ДСК” ЕАД срещу ответника- кредитополучател М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*, е образувано изпълнително дело № 1424/2018 г. по описа на ЧСИ \*\*\*в, рег. №

756 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд Плевен. На основание чл.47, ал.1 от ГПК Покана за доброволно изпълнение, ведно със заповедта за незабавно изпълнение са връчени на ответника-кредитополучател чрез залепване на уведомление. За доказване на този факт прилага копие от Уведомление по изпълнително дело № 1424/2018г. по описа на ЧСИ \*\*\*в, рег. № 756 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд Плевен с изх. №22443/28.11.2018г. до М. В. М.. На 14.05.2021г. по молба на „ОТП Факторинг България“ ЕАД е образувано ново ИД № 276/2021г. по описа на ЧСИ \*\*\*в, с рег. № 756, с район на действие ОС Плевен. На основание чл.47, ал. 1 от ГПК Покана за доброволно изпълнение, ведно със заповедта за незабавно изпълнение са връчени на ответника-кредитополучател чрез залепване на уведомление. За доказване на този факт прилага копие от ПДИ по изпълнително дело № 276/2021 г. по описа на ЧСИ \*\*\*в, рег. № 756 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд Плевен с изх. № 6205/21.05.2021г. до М. В. М. и ПДИ с изх. № 6411/31.05.2021г.

На 13.5.2019 г. по силата на Договор за покупко-продажба на вземания („Договор за цесия“), „Банка ДСК“ ЕАД, прехвърля пакет от вземания, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и изтекли лихви. В това число е прехвърлено и вземането, възникнало от сключен между „Банка ДСК“ ЕАД като кредитор и М. В. М., ЕГН\*\*\*\*\*, като кредитополучател по Договор за стоков кредит №163121 от 06.02.2016г.

В подкрепа на гореизложеното, прилага писмено потвърждение от цедента Банка ДСК“ ЕАД до „ОТП Факторинг България“ ЕАД за станалото с Договор за покупко- продажба на вземания от 13.5.2019 г. прехвърляне на вземанията и Извлечение от Приемо-предавателен протокол към Договор за покупко-продажба на вземания от 13.5.2019г.

На базата на изрично пълномощно, предоставено от “Банка ДСК“ ЕАД, е изпратена от името на цедента уведомително писмо за прехвърляне на вземането до кредитополучателя на М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*. Като доказателство, че уведомлението е достигнало до ответника-кредитополучател прилагаме копие от Уведомително писмо, ведно с Известия за доставяне. В този смисъл, длъжникът е надлежно уведомен за прехвърлянето на вземането от досегашния си кредитор (цедент), който е упълномощил за това цесионера. Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да уведоми длъжника за цесията, доколкото не се касае за лично и незаменимо действие. В този смисъл е и практиката на ВКС: Решение № 137 от 02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г. на ВКС, III гр. о.

Излага се становище, че в случай, че се приеме, че ответникът не е надлежно уведомен за прехвърлянето на вземането с изпращането на уведомителното писмо за прехвърляне на вземането, посочено по-горе, то моли да се приеме, че същият е уведомен за станалата цесия с връчване на настоящата искова молба, ведно с приложените към нея писмени доказателства, сред които и самият договор за цесия, писмото - уведомление по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД и пълномощното от цедента за уведомяване на длъжниците за извършената цесия. В този смисъл е и Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о.

По молба на цесионера с вх. № 4259/29.08.2019 г. новият възискател „ОТП Факторинг България“ ЕАД е конституиран по изпълнително дело с № 1424/2018 г. по описа на ЧСИ

\*\*\*в, рег. № 756 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд Плевен. Съгласно постановката на т. 9 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК в настоящото производство следва да бъдат взети предвид обстоятелствата настъпили след подаването на заявлението за издаване на заповед на изпълнение, „с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес“.

Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника на М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*, е адрес: \*\*\*, съществуването на вземания на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, ЕИК \*\*\*, със седалище и адрес на управление: \*\*\*, за които са издадени Заповед № 3684 от 13.08.2018 г. и Изпълнителен лист № 4479 от 13.08.2018 г., издадени по ч. гр. д. № 5911/2018 г. по описа на Районен съд Плевен, произтичащи от Договор за стоков кредит № 163121 от 06.02.2016 г., включващи:

- 654,52лева- главница, ведно със законната лихва върху нея от 10.08.2018г. до изплащане на вземането;
- 120 лева- заемни такси;
- 638,81 лева - договорна лихва за периода от 06.02.2016г. до 08.08.2018г.;
- 52,02лева- лихва за забава за периода от 25.02.2016г. до 08.08.2018г.

Предвид разрешението, дадено в т.12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, моли да бъдат присъдени разноските.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от назначения особен представител на ответника, като оспорва действителността на договора, прави възражение за нищожност на клауза в т.6 от договора, оспорва действителността на клаузата за застраховка, за възнаградителната лихва поради противоречие с добрите нрави, излага се становище за анатоцизъм, излага становище, че ГПР не отговаря на законовите изисквания.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, доказателствата по делото и разпоредбите на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна :

От приложеното ч.гр.д.№5911/2018г. по описа на ПлРС се установява, ищецът е депозирал в ПлРС заявление срещу ответника за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК. Издадена е заповед за изпълнение за сумите, както следва: 654,52лв. - главница;

638,81лв. – договорна лихва за периода от 06.02.2016г. до 08.08.2018г.;

52,02лв. – лихва за забава за периода от 25.02.2016г. до 08.08.2018г.;

120лв. – заемни такси

и законната лихва върху главницата, считано от 10.08.2018 г. до изплащане на вземането,

както и разноски по делото: 29,31лв. – внесена държавна такса и 50лв. – юрисконсултско

възнаграждение.

Вземането произтича от следните обстоятелства: Извлечение от счетоводните книги на „Банка ДСК“ ЕАД от 09.08.2018г.; Договор за стоков кредит от 06.02.2016год., сключен между длъжника и кредитора.

Образувано е изпълнително дело № 1424/2018г. на ЧСИ Ц.\*\*\*, рег. №756 с район на действие Окръжен съд гр.Плевен. Въпреки положените усилия ЧСИ не е успял да връчи лично поканата за доброволно изпълнение със Заповедта за изпълнение на, а е сторил това чрез залепване. След уведомяване на РС- Плевен от страна на ЧСИ за начина на връчване на Заповедта за незабавно изпълнение, РС- Плевен е указал на основание чл. 415 ал. 1 т. 2 на „Банка ДСК“ АД да предяви установителен иск за вземането си срещу длъжника. За банката е възникнал правен интерес от предявяване на настоящия установителен иск в законоустановения едномесечен срок.

Длъжникът не е открит и съдът е разпоредил на кредитора да предяви установителни иски на основание чл.422 от ГПК за главницата.

За да бъде ангажирана отговорността на длъжник, кредитор следва да докаже в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на договорната отговорност на длъжника: 1.) валидно учреденото облигационно правоотношение по силата на договор за стоков кредит; 2.) изпълнение на собствените си задължения – отпускане на процесната сума на кредитополучателя; 3.) размера на претендираните суми, както и 4.) изискуемостта на главното задължение.

В тежест на длъжника е да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже възраженията си в отговора, а – при установяване на горното от кредитора – да докаже, че е изпълнил договорните си задължения и погасил задълженията си.

Видно от доказателствата по делото е, че на 06.02.2016г. между „Банка ДСК“ ЕАД като кредитор и М. В. М., ЕГН \*\*\*\*\*, като кредитополучателя е сключен Договор за стоков кредит № 163121.Съгласно Договор за стоков кредит № 163121 от 06.02.2016г., наричан по-долу за краткост „Договора“, „Банка ДСК“ ЕАД е отпуснала на М. В. М. кредит в размер на 674.52 лева /шестстотин седемдесет и четири лева и петдесет и две стотинки със срок на издължаване - 30 месеца от датата на неговото усвояване /, от които 579.00 лева /петстотин седемдесет и девет лева/, за закупуване/заплащане на стоки и/или услуги (преносим компютър LENOVO 80MJ00LSBM- 1 брой, продаван от ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ ЕАД, наричан „Търговец“, както и за сключва чрез „Банка ДСК“ ЕАД на застраховка с „Групама Животозастраховане“ ЕАД и „Групама Застраховане“ ЕАД по пакет ”Стандарт“ + като кредитът се усвоява еднократно, безкасово по сметка на Търговеца, а сумата на кредита, предоставена за финансирането на застраховка по т.1 се усвоява еднократно, безкасово по сметка, посочена от Застрахователите. Кредитът се погасява чрез разплащателна сметка №\*\*\*2, с месечни вноски за главница и лихва, дължими на всяко 25-то число от месеца, съгласно погасителен план „Приложение № 1“ към Договора. Предоставеният кредит се олихвява с фиксиран лихвен процент, който към датата на

сключване на Договора за кредит е 38,91 % годишн или 0,1081% на ден. Кредитополучателят заплаща такси, съгласно Тарифата за лихвите, таксите и комисионите, които „Банка ДСК“ ЕАД прилага по извършвани услуги на клиенти (Тарифата), съгласно т.11 от Договора. На 13.5.2019 г. по силата на Договор за покупко-продажба на вземания („Договор за цесия“), „Банка ДСК“ ЕАД, прехвърля пакет от вземания, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и изтекли лихви. В това число е прехвърлено и вземането, възникнало от сключен между „Банка ДСК“ ЕАД като кредитор и М. В. М., ЕГН\*\*\*\*\*, като кредитополучател по Договор за стоков кредит №163121 от 06.02.2016г.

В подкрепа на гореизложеното, прилага писмено потвърждение от цедента Банка ДСК“ ЕАД до „ОТП Факторинг България“ ЕАД за станалото с Договор за покупко- продажба на вземания от 13.5.2019 г. прехвърляне на вземанията и Извлечение от Приемо-предавателен протокол към Договор за покупко-продажба на вземания от 13.5.2019г.

На базата на изрично пълномощно. предоставено от “Банка ДСК“ ЕАД, е изпратена от името на цедента уведомително писмо за прехвърляне на вземането до кредитополучателя. Като доказателство, че уведомлението е достигнало до ответника-кредитополучател прилагаме копие от Уведомително писмо, ведно с Известия за доставяне. В този смисъл, длъжникът е надлежно уведомен за прехвърлянето на вземането от досегашния си кредитор (цедент), който е упълномощил за това цесионера. Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да уведоми длъжника за цесията, доколкото не се касае за лично и незаменимо действие. В този смисъл е и практиката на ВКС: Решение № 137 от 02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г. на ВКС, Шгр. о.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно – икономическа експертиза, която не е оспорена от страните по делото. В заключението и в съдебно заседание експертът посочва, че кредитът е усвоен, тъй като 559 лева са преведение по сметка на „Технополис България“ ЕАД, а 95,52 лева са преведени по сметка на застрахователя. Посочва се, че претендираната сума 638,81лв. включва реално договорна лихва в размер на 359,43лв. за периода 25.02.2016г.-06.08.2018г. и 331,40лв. наказателна лихва, а сумата 55,63лв. претендирана като законна лихва са всъщност 10 пункта от надбавката към наказателната лихва. Съдът кредитира заключението на вещото лице, тъй като същото е обосновано, логично и намиращо опора в приложените по делото писмени доказателства.

Процесният договор е потребителски по своя характер, поради което са приложими разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Тази двустранна сделка по своята правна същност е формален договор, тъй като писмената форма е елемент от фактическия състав при сключването му – арг. от чл. 10 от ЗПК вр. чл. 430, ал. 3 от ТЗ; може да бъде реален или консенсуален в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства /реален/, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума /консенсуален/ - арг. от чл. 9, ал. 1 от ЗПК; възмезден, доколкото е уговорена

възнаградителна лихва в полза на кредитодателя; двустранен и комутативен.

От предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията по него, съдът достига до извода, че е налице договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от Закона за потребителския кредит. Договорът е сключен в изискуемата писмена форма по чл. 10, ал. 1 ЗПК, а съдържанието на неговите клаузи са изцяло съобразени със специалната уредба на този вид договори, които са уредени в чл. 11 ЗПК.

В договора се съдържа информация за данните (име, адрес и ЕГН) на кредитополучателя, размер на кредита, брой и размер на месечните вноски, фиксиран годишен лихвен процент, поради което същият отговоря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 5, 6, 7, 9 и 10 ЗПК.

Договорът е съобразен с чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, тъй като е наличен погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

По делото се установи, че ответната страна е получила стоката и услугата, за които са отпуснати парични средства в общ размер на. Това е така, тъй като подписаната от ответника фактура удостоверява получаването на стоката, а представения сертификат установява предоставената застрахователна услуга. Заключение на вещото лице пояснява, че продажната цена и застрахователната премия са заплатени от „Банка ДСК“ ЕАД на продавача и застрахователя.

Съдът намира, че договорът за кредит е с настъпил падеж, поради което са изискуеми задълженията за заплащане на главницата и възнаградителната лихва.

По отношение на договорите за потребителски кредит е налице прието европейско законодателство, доколкото защитата на потребителите е една от целите на Съюза, за изпълнението на която държавите членки са предоставили компетентност. В изпълнение на тази компетентност ЕИО и ЕО /сега ЕС/ са издали Директива 93/13/ЕИО и Директива 2008/48/ЕО, които са транспонирани в българското законодателство съответно в Закона за защита на потребителите и Закона за потребителския кредит. Чрез тази законодателна уредба е засилена защитата на потребителите и е гарантирана възможността на националните юрисдикции да прилагат служебно правото на Съюза при констатиране на противоречие между договорни клаузи и законодателството на ЕС, доколкото последното се характеризира със самостоятелен нов правопорядък с непосредствена приложимост, имащ примат над правото на отделните държави членки. Това принципно становище е застъпено в множество решения на Съда на

Европейския съюз, чиято тълкувателна практика е задължителна спрямо държавите членки и техните граждани.

Извън общата уредба на потребителска закрила, условията, при които следва да се предоставят кредити на потребители, са предмет на специално регулиране от 1.10.2006 год. със Закона за потребителския кредит /отм./, като на този начален етап законодателят е въвел само изисквания за ясно оповестяване на волята на договарящите се, относно икономическата тежест поемана от потребителя, чрез изискването за посочване на годишен процент на разходите като задължителен реквизит на договора и забраната за търсене от потребителя на каквито и да е суми над ясно обозначените разходи.

С нови три алинеи на чл. 19 ЗПК, като са обявени за нищожни уговорки за размер на годишни разходи надхвърлящи пет пъти размера на законната лихва и съответно извършените плащания от потребителите на вноски, определени по прекомерно договорен размер, се приемат за дължимо платени редуцирани по размер задължения. Според нормата на чл.19 от Закона за потребителския кредит годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Действително, до тази законодателна намеса, предоставянето на тази услуга на потребителите не е било регулирано с императивен лимит на възнаграждението на кредитора, но поради злоупотреба с договорната свобода, несъвместима с общественения морал, съдът намира, че като несъвместими с добрите нрави следва да се считат сделки на търговци, договарящи с потребителите годишен процент на разходите съществено надвишаващи възприетия по-късно горен праг на петкратен размер на законната лихва.

Същевременно, договорната лихва е възнаграждението /печалбата/ на кредитодателя за това, че е предоставил определена сума в заем. За да защити потребителя и за да се избегне неоснователното обогатяване на финансови институции, предоставящи потребителски кредити чрез определяне на висок лихвен процент, законодателят е предвидил същият да е компонента, която се включва при формирането на ГПР и съответно е определил максимален размер на последния. В тази връзка, преценката за противоречие със закона следва да се прави на плоскостта дали сборът на договорната лихва, ведно с другите разходи, не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР.

От заключението на ВЛ се установява, че в случая, определеният в договора размер на ГПР не надвишава пет пъти размера на законната лихва. Налага се извод, че клаузите за договорна лихва и ГПР са действителни, поради което ответникът дължи и заплащане на възнаградителна лихва.

С оглед заключението на ВЛ съдът приема, че следва да се уважи претенцията за главницата и договорната лихва в размер на 654,52лв. възнаградителна лихва 359,43лв. за периода 25.02.2016г.-06.08.2018г., такса изискуемост от 120лв.-чл.11 от договора, а в останалата част се отхвърли претенцията като неоснователна и недоказана, тъй като е претендиран сума 638,81лв., а е установено, че част от нея е договорна, отделно сне се дължи и сумата 52,02лв., тъй като е претендирана като законна лихва, а от заключението се установява, че всъщност са десетте пункта от наказателната лихва. Не е предявена претенция за наказателната лихва, поради което не се дължи същата.

При това положение, съдът приема, че ответникът не е изпълнил в срок задължението си за връщане на кредита и с поведението си е станал причина ищецът да направи разноси по ч.гр.д. и по настоящето дело, които следва да заплати на ищеца. Като за разноските по заповедното производство следва да се присъдят, съобразно предявените и уважени искове.

Съобразно т. 12 от ТР № 4/2013г., съдът следва да се произнесе и относно разноските в заповедното производство, съобразно изхода на спора, с осъдителен диспозитив. След съответно изчисление, съобразно частта от вземането, която е била основателна към датата на подаване на заявлението и за която е предявена претенция по чл. 422 от ГПК, съдът установи, че дължимият размер на направените в заповедното производство разноси, е сумата от 61,37лв.

Следва да се присъдят и разноси по настоящето дело, като размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ - Наредба за заплащането на правната помощ- чл.25, ал.1-или в размер от 100 до 300лв. В случая, съдът намира, че юрк. възнаграждение, следва да бъде определено в минимален размер от 100лв. Следва да се осъди ответника да заплати направени разноси в настоящето производство 766,64лв., съобразно уважените искове.

Следва ответникът да заплати по сметка на ПлРС и направени разноси за ВЛ 120лв., с оглед изхода на делото и са заплатени разноси за СГЕ от бюджета на съда.

Воден от горното, съдът

## РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК, че М. В. М., ЕГН\*\*\*\*\*, ДЪЛЖИ на „ОТП Факторинг България“ЕАД, със седалище и адрес на управление \*\*\*, следната суми: главница в размер на 654,52лв., по договора за стоков кредит от 06.02.2016г.,359,43лв. договорна лихва за периода 25.02.2016г.-06.08.2018г., 120лв. заемни такси, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.08.2018г. до окончателното и изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение №3684/13.08.2018г. по ч.гр.д. №5911/2018г. по описа на ПлРС, като за разликата до претендираните 638,81лв. за периода 06.08-08.08.2018г., договорна лихва, сумата 52,02лв., законна за периода от 25.02.2016год. до 08.08.2018год., ОТХВЪРЛЯ исковите като НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 от ГПК М. В. М., ЕГН\*\*\*\*\*, ДЪЛЖИ на „ОТП Факторинг България“ЕАД, със седалище и адрес на управление \*\*\*, сумата от 61,37лв., представляваща разноси за заповедното производство ч.гр.д. №5911/2018г. по описа на ПлРС.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 от ГПК М. В. М., ЕГН\*\*\*\*\*, ДЪЛЖИ на „ОТП Факторинг България“ЕАД, със седалище и адрес на управление \*\*\*, сумата от 766,64лв., представляваща разноси за исковото производство.

ОСЪЖДА М. В. М., ЕГН\*\*\*\*\*, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ПлРС, направени разноси за ВЛ -120лв.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, с въззивна жалба.

Съдия при Районен съд – Плевен: \_\_\_\_\_